

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ТРИДЕСЕТ И СЕДМО НАРОДНО СЪБРАНИЕ17⁰⁶ 19

КОМИСИЯ ПО БЮДЖЕТ И ФИНАНСИ

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

ОТНОСНО: Конституционно дело No 26/1996 година, образувано по искане на 52-ма народни представители, за обявяване противоконституционността на чл. 15, ал. 1 и ал. 2 и параграф 9 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за данък върху печалбата.

Искането на народните представители за обявяване противоконституционността на чл. 15, ал. 1 и ал. 2 и параграф 9 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за данък върху печалбата е неоснователно поради следните съображения:

По принцип с искането не се оспорва правото на държавата чрез закон да определя амортизационни норми за данъчни цели. И досега, по аналогичен начин, въпросът се регламентираше с отменения Указ N 56 за стопанската дейност и Правилника за прилагането му. Твърдението за противоречие с Конституцията е въведено с искането само и единствено във връзка с инфлацията, като се твърди, че при наличието на такава се стига до конфискация на частната собственост и ограничаване на стопанската дейност и инвестициите на стопанските субекти.

До приемането на Закона за данък върху печалбата и до изменението на други данъчни закони (Закон за данък върху общия доход), за фирмите с преобладаващо частно участие съществуваха преференции по отношение на инвестициите за дълготрайни активи, но такива преференции не съществуваха за фирмите с преобладаващо държавно и общинско участие. Понастоящем данъчният режим, в частта на амортизационните разходи за данъчни цели, е еднакъв за всички субекти, осъществяващи стопанска дейност и е в пълно съответствие с принципа за равнопоставеност, регламентиран с чл. 19, ал. 2 от Конституцията.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за данък върху печалбата облагаемата печалба е положителната величина, определена на основата на финансовия резултат преди данъчното преобразуване, установен съгласно чл. 40, ал. 1, т. 2 от Закона за счетоводството и преобразуван по реда на Закона за данък върху печалбата. Следователно, за да се изследва какво е влиянието на инфлационните процеси върху финансовия резултат, необходимо е в изследването да се включи не само разхода за

амортизация за актив от групата, посочена в чл. 15, ал. 2 от Закона за данък върху печалбата, но и всички приходи и разходи, които формират този резултат.

Както свободната стопанска дейност, така и инвестициите осъществявани от стопанските субекти далеч не се състоят само и единствено от закупуването и ползването на групата активи, посочени в чл. 15, ал. 2 от Закона за данъка върху печалбата. Следователно не може да се твърди, че с въвеждането на амортизационни норми за данъчни цели за тази група активи и то само във връзка с инфлационни процеси се нарушават конституционните разпоредби на чл. 17, ал. 3, чл. 19, ал. 1 и 3.

В тази връзка използваният пример в мотивите на искането изследва ограничено влиянието на инфлацията, като я свежда само и единствено до въздействието ѝ по отношение изменението на цената на актив от групата на посочените в чл. 15, ал. 2 от Закона за данъка върху печалбата и влиянието на този актив при формирането на финансовия резултат на предприятието, което не съответства на изискванията на Закона за счетоводството.

С параграф 9 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за данък върху печалбата се дава възможност за определяне на амортизационните норми в по-голям размер. С това не се лишават народните представители от установеното им конституционното право на законодателна инициатива.

В този смисъл параграф 9 от Преходните и заключителни разпоредби на закона за данък върху печалбата не противоречи на Конституцията.

Становището на Комисията по бюджет и финанси е, че искането за обявяване противоконституционността на чл. 15, ал. 1 и 2 и § 9 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за данък върху печалбата е неоснователно.

София, 20 декември 1996 г.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО БЮДЖЕТ И ФИНАНСИ:**

КИРИЛ ЖЕЛЕВ